

Huis van Lucht & Adem

Sarah J. Maas bij Boekerij:

De Glazen troon-serie:

De glazen troon

De donkere kroon

Erfgenaam van vuur

Koningin van de schaduw

Rijk van stormen

Toren van de dageraad

Koninkrijk van as

Het mes van de sluipmoordenaar

De Crescent City-serie:

Huis van Aarde & Bloed

Huis van Lucht & Adem

SARAH J. MAAS

HUIS
VAN
LUCHT
&
ADEM

DEEL 2 VAN DE
CRESCENT CITY-SERIE

ISBN 978-90-225-8969-4
ISBN 978-94-023-1477-9 (e-book)
ISBN 978-90-528-6438-9 (audio)
NUR 334

Oorspronkelijke titel: *House of Sky and Breath*

Vertaling: Valérie Janssen

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Plattegrond: © Virginia Allyn

Illustraties binnenwerk: © Carlos Quevedo

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

This translation is published by arrangement with Bloomsbury Publishing Inc.

© 2022 Sarah J. Maas

© 2022 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Robin Rue,
mijn onverschrokken agent en fantastische vriendin

LUNATION

CRESCENT CITY

ENGELENDOORT

CENTRALE ZAKENDISTRICT

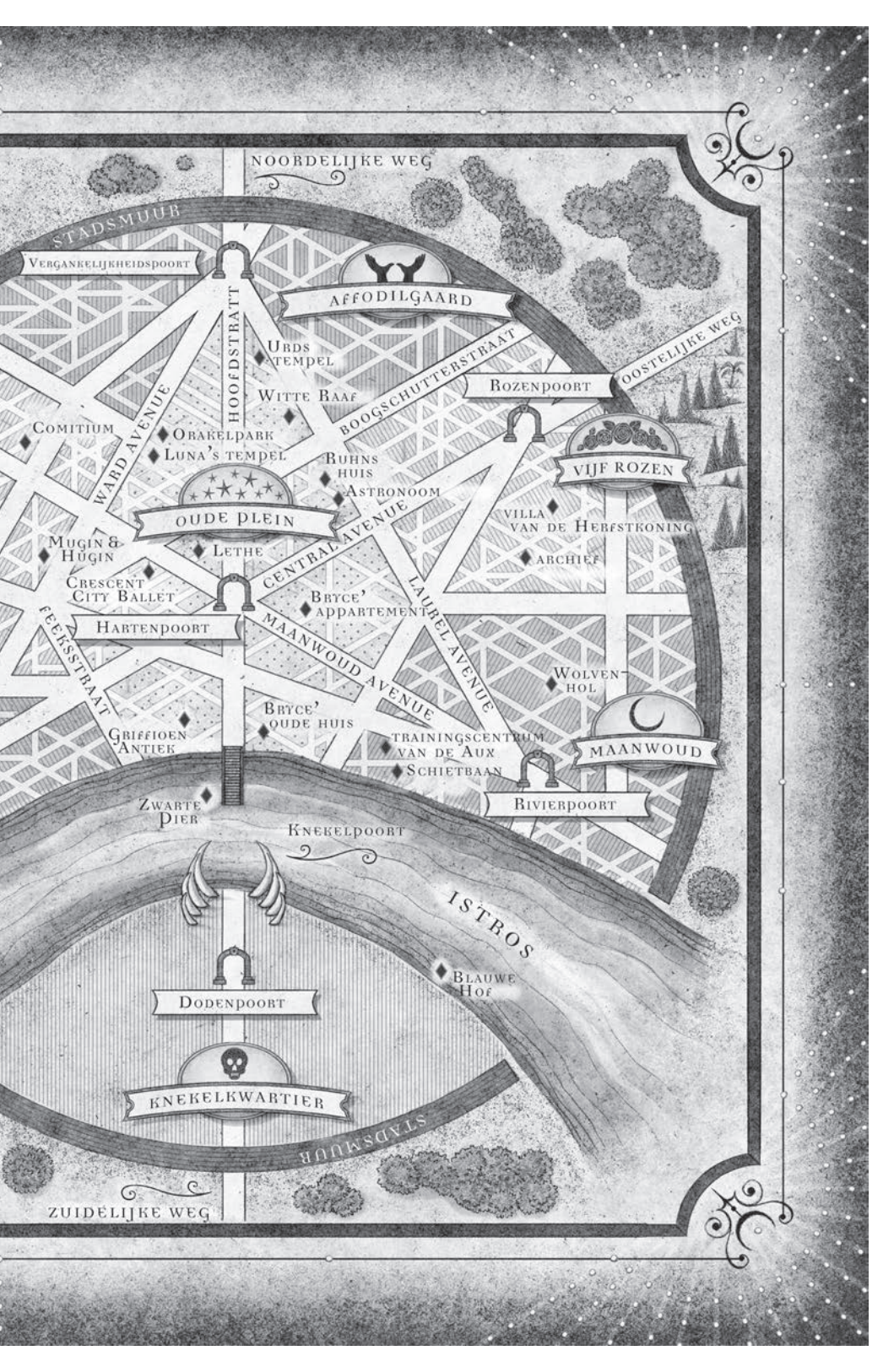
VLEESMARKT

KOOPMANSPOORT

WESTELIJKE WEG

ISTROS

NOORDELIJKE WEG

STADSMUUR

VERGANELIJKHEIDSDOORT

AFFODILGAARD

URDS
TEMPEL

WITTE BAAF

BOOGSCHUTTERSTRAAT

ROZENDOORT

OOSTELIJEE WEG

COMITUM

WAARD AVENUE

ORAKELDARK

LUNA'S TEMPEL

BUHNS
HUIS

ASTRONOOM

OUDE PLEIN

VIJF ROZEN

VILLA
VAN DE HERFSTRONING

MUGIN &
HUGIN

LETHE

CENTRAL AVENUE

LAUREL AVENUE

ARCHIEF

FEERSTRAAT

HARTENDOORT

MAANWOUD AVENUE

BRYCE'S
APPARTEMEN

WOLVEN
HOL

MAANWOUD

GRIFFIOEN
ANTIJK

BRYCE'S
OUDE HUIS

TRAININGSCENTRUM
VAN DE AUX
SCHIETBAAN

RIVIERDOORT

ZWARTE
PIER

KNEKELDOORT

ISTROS

DODENDOORT

BLAUWE
HOF

KNEKELKWARTIER

STADSMUUR

ZUIDELIJKE WEG

DE VIER HUIZEN VAN MIDGARD

Zoals verkondigd in 33 VT door de keizerlijke senaat in Eternal City

HUIS VAN AARDE EN BLOED

Gedaantewisselaars, mensen, heksen, gewone dieren en vele anderen die Cthona tot zich roept, en sommigen die zijn uitverkoren door Luna

HUIS VAN LUCHT EN ADEM

Malakim (engelen), Fae, elementairen, elfjes* en degenen die gezegend zijn door Solas, evenals een enkeling die in de gunst staat bij Luna

HUIS VAN VELE WATEREN

Riviergeesten, mer, waterwezens, nimfen, watergeesten, nõkks en anderen die Ogenas' bescherming genieten

HUIS VAN VUUR EN SCHADUW

Daemonaki, zielenjagers, schimmen, vampiers, draki, draken, necromancers en vele verdorven en onnoembare dingen die zelfs Urd niet kan aanschouwen

** De elfjes werden uit hun Huis gezet vanwege hun deelname aan de Val en worden nu als lagere wezens beschouwd, hoewel velen van hen dit weigeren te accepteren.*

PROLOOG

Sofie was er twee weken lang in geslaagd het dodenkamp van Kavalla te overleven.

Aan het eind van die twee weken hadden de bewakers, allemaal grimwolven, haar nog steeds niet ontdekt. Alles was volgens plan verlopen. De stank van de dagenlange opsluiting in de veewagen had de verraderlijke geur in haar bloed overstemd. De walm had haar ook beschermd toen ze samen met de anderen tussen de stenen gebouwen van het kamp door werd meegevoerd, een nieuwe Hell die slechts een milde voorbode vormde van wat de Asteri van plan waren als de oorlog aanhield.

Na twee weken had de stank zich in haar huid genesteld en zelfs de scherpe neuzen van de wolven misleid. Die ochtend had ze in de rij voor het ontbijt op amper een meter bij een bewaker vandaan gestaan en hij had niet eens haar kant op gekeken.

Een kleine overwinning. Daar was ze tegenwoordig al heel blij mee.

De helft van de rebellenbases van Ophion was gevallen. Er zouden er binnenkort meer volgen. Voor haar waren op dit moment maar twee plaatsen belangrijk: dit kamp en de haven van Servast, die ze die avond moest zien te bereiken. In haar eentje zou dat geen enkel probleem zijn geweest, zelfs niet te voet. Het was een van de zeldzame voordelen van haar gave om tussen mensengedaante en Vanirgedaante

te kunnen switchen, en van het feit dat ze een van de zeldzame menselijke wezens was die de Sprong hadden gemaakt.

Het betekende dat ze in theorie een Vanir was, met een lange levensspanne en allerlei voordelen die haar mensenfamilie niet had en nooit zou krijgen. Als haar ouders haar niet hadden aangemoedigd, zou ze de Sprong misschien niet eens hebben gemaakt. De genezende krachten die ze ermee had vergaard, boden extra bescherming in een wereld die eropuit was om haar soort uit te roeien. Daarom had ze het onopvallend gedaan, in een illegaal Sprongcentrum in een achterafstraatje, met een hitsige sater als Anker. Als betaling voor het ritueel had ze haar beginlicht afgestaan. In de jaren daarna had ze zich haar mensengedaante vanbinnen en vanbuiten eigen gemaakt. Ze mocht dan misschien alle eigenschappen van een Vanir bezitten, maar ze zou nooit een Vanir zijn. Niet in haar hart, haar ziel.

Maar die avond... die avond had Sofie er geen enkele moeite mee om een deel van het monster in haar vrij te laten.

Het zou geen gemakkelijke tocht worden dankzij de twaalf kleine gedaanten die gehurkt achter haar in de modder voor het hek van prikkeldaad zaten.

Vijf jongens en zes meisjes die haar dertienjarige broer bij elkaar had geroepen en die hij nu in de gaten hield als een herder die zijn kudde bewaakt. Emile had ze uit hun bed gehaald, geholpen door de zachtaardige zonnepriester die op dat moment tien meter bij hen vandaan bij de schuur op de uitkijk stond.

De kinderen zagen grauw en waren graatmager. Hun ogen waren veel te groot en wanhopig.

Sofie hoefde hun verhalen niet te horen. Ze waren waarschijnlijk hetzelfde als dat van haarzelf: rebellerende mensenouders die waren gevangengenomen of verraden. In haar geval het laatste.

Het was puur geluk geweest dat Sofie uit de klauwen van de grimwolven had weten te blijven. Tot nu dan, tenminste. Drie jaar geleden had ze met haar vrienden tot 's avonds laat in de universiteitsbibliotheek zitten studeren. Toen ze na middernacht thuiskwam, had ze

daar gebroken ramen en een versplinterde deur aangetroffen. Op de zijmuur van hun doodgewone huis in een buitenwijk was met spuitbussen REBELLENHUFTERS gespoten. Ze was onmiddellijk op de vlucht geslagen en had het helemaal aan Urd te danken dat de grimwolf die bij de voordeur op wacht stond haar niet had gezien.

Later kreeg ze de bevestiging dat haar ouders waren gestorven. Doodgemarteld door de Hinde of haar elite-eenheid van grimwolf-agenten. Sofie was maandenlang bezig geweest om op te klimmen in de Ophiongelederen om het verslag in handen te krijgen. Het had ook onthuld dat haar grootouders na hun aankomst in het Bracchuskamp in het noorden meteen waren meegenomen en in een rij met andere ouderlingen waren geëxecuteerd. Hun lichamen waren in een massagraf gedumpt.

En haar broertje... Sofie had pas recent iets over Emile te horen gekregen. Ze had jarenlang met de rebellen van Ophion samengewerkt in ruil voor informatie over hem, over haar familie. Ze dacht liever niet terug aan wat ze allemaal had gedaan om die informatie te verzamelen. Het spionagewerk, de personen die ze had gedood om de gegevens in handen te krijgen waar het Ophion om te doen was. Deze dingen hingen als een loden mantel om haar ziel.

Toen ze eindelijk genoeg voor Ophion had gedaan, kreeg ze te horen dat Emile hiernaartoe was gestuurd en het tegen alle verwachtingen in had overleefd. Nu had ze tenminste een locatie. De rebellenleiders overhalen om haar hiernaartoe te laten gaan... dat was een heel ander mij-nenveld geweest, waar ze behoedzaam doorheen had moeten laveren.

Uiteindelijk had ze daar Pippa's steun voor nodig gehad. De leiders luisterden naar Pippa, hun trouwe, hartstochtelijke strijder en aanvoerder van de elite Deemstereenheid. Zeker nu het rebellenleger zulke zware klappen te verduren had gehad. Bijna-mens Sofie daarentegen... Ze wist dat ze waardevol voor hen was, maar vanwege het Vanirbloed in haar aderen zouden ze haar nooit helemaal vertrouwen. Ze had Pippa dus af en toe nodig. En Pippa's Deemstermissies hadden Sofies krachten nodig.

Pippa's hulp was niet uit vriendschap voortgevloeid. Sofie wist vrij zeker dat vriendschap iets was wat niet voorkwam in het rebellen-netwerk van Ophion. Maar Pippa was een opportunist. Ze wist wat ze erbij te winnen had als deze onderneming probleemloos verliep. Ze wist welke deuren de leiders voor haar zouden openen als Sofie succesvol terugkeerde.

Een week nadat de leiders het plan hadden goedgekeurd en drie jaar nadat haar familie uit hun huis was ontvoerd, liep Sofie Kavalla in.

Ze had een kilometer buiten het kamp gewacht tot er een plaatselijke grimwolfpatrouille langskwam en was toen voor hen opgedoken. De wolven hadden de nepdocumenten van de rebellen die ze in haar jas had verborgen meteen gevonden. Ze hadden geen flauw idee gehad dat Sofie in haar hoofd ook kennis bij zich droeg die heel goed het sluitstuk zou kunnen zijn van de oorlog tegen de Asteri.

De klap die er een eind aan kon maken.

Ophion was er te laat achter gekomen dat ze voor haar vertrek naar Kavalla eindelijk was geslaagd in de heimelijke missie die ze jarenlang had voorbereid. Voordat ze zich gevangen liet nemen, had ze ervoor gezorgd dat Pippa en Ophion te horen kregen dat ze bepaalde kennis had verworven. Nu zouden ze tenminste hun belofte nakomen om Emile en haar op te halen. Ze wist dat het haar duur zou komen te staan dat ze deze kennis in het geheim had verworven en als onderpand gebruikte.

Maar dat was van later zorg.

De grimwolfpatrouille had haar twee dagen lang verhoord. Na die twee dagen hadden ze haar bij de anderen in de veewagen gegooid, ervan overtuigd dat ze een naïef mensenmeisje was dat de documenten had gekregen van een geliefde die haar had gebruikt.

Ze had nooit gedacht dat haar bijvak toneel nog eens van pas zou komen. Of dat ze de stem van haar lievelingsdocent kritiek zou horen leveren op haar optreden terwijl iemand haar vingernagels uittrok. Of dat ze een zogenaamde bekentenis zou afleggen met de overtuigingskracht die ze vroeger op het toneel in haar rollen had geëgd.

Ze was benieuwd of de rebellenleiders in de gaten hadden dat ze die acteerkunsten ook tegen hen had gebruikt.

Maar ook daarover maakte ze zich niet druk. Nu in elk geval niet. Het enige wat er die avond toe deed, was het wanhopige plan dat in vervulling moest gaan. Als ze niet was verraden, als de rebellenleiders de waarheid niet hadden achterhaald, lag er dertig kilometer verderop een boot klaar die hen uit Pangera zou weghalen. Ze wierp een blik op de kinderen om haar heen en hoopte uit alle macht dat de boot groot genoeg was voor meer dan de drie passagiers die ze had aangekondigd.

Ze had de eerste anderhalve week in Kavalla gewacht tot ze een glimp van haar broertje opving, een aanwijzing waar hij zich precies in het uitgestrekte kamp bevond. Een paar dagen geleden had ze hem in de rij voor het eten zien staan. Ze had gedaan alsof ze struikelde om haar schrik, blijdschap en droefheid te maskeren.

Hij was lang geworden. Net zo lang als hun vader. Hij had slungelige armen en benen, en was graatmager. Heel anders dan de gezonde dertienjarige die hij hoorde te zijn. Maar zijn gezicht... dat was het gezicht waarmee ze was opgegroeid, hoewel het wel de eerste sporen van mannelijke volwassenheid vertoonde.

Vanavond had ze de kans gegrepen om naar zijn bed te sluipen. Ondanks de drie tussenliggende jaren en alle ellende die ze hadden moeten doorstaan, herkende hij haar ook meteen. Sofie zou hem onmiddellijk hebben meegenomen als hij haar niet had gesmeekt om de anderen ook te redden.

Daarom zaten er nu dus twaalf kinderen gehurkt achter haar.

Het alarm kon elk moment afgaan. Ze hadden hier voor alles een andere sirene, had ze ontdekt. Voor het opstaan, voor de maaltijden, voor onverwachte controles.

De treurige roep van een vogel dwarrelde door de laaghangende mist. *De kust is veilig.*

Na een geluidloos bedankje aan de zonnepriester en de god die hij diende hief Sofie haar verminkte hand op naar het hek van schrikdraad. Ze weigerde naar de plek van de ontbrekende nagels of de strie-

men te kijken, en ze voelde zelfs niet hoe verdoofd en stijf haar handen waren. De elektriciteit van het hek schoot knetterend door haar heen.

Dwars door haar heen, tot diep in haar binnenste, waar de stroom met haar samensmolt. Sofie kon er nu mee doen wat ze wilde.

Eén gedachte was voldoende om de kracht van het hek weer naar buiten te richten. Haar vingertoppen, die gekromd tegen het metaal lagen, vonkten. Het metaal kleurde eerst oranje en vervolgens rood onder haar hand.

Ze maakte een snijdende beweging met haar hand en de huid was zo gloeiend heet dat hij dwars door het metaal en prikkeldraad heen gleed. Emile fluisterde tegen de anderen om te voorkomen dat ze het uitschreeuwden van schrik, maar ze hoorde een van de jongens mompelen: ‘Heks.’

De typische menselijke angst voor wezens met Vanirgaven, voor vrouwen die over zo’n enorme kracht beschikten. Ze keek niet achterom om tegen hem te zeggen dat de kracht die door haar heen stroomde geen heksenkracht was. Het was iets wat veel zeldzamer was.

Haar hand doorkliefde het laatste stuk gaas en eindigde op de koude aarde. Ze trok de twee helften van het gaas opzij, amper ver genoeg om zich erdoorheen te wringen. De kinderen kropen naar voren, maar ze gebaarde dat ze zich niet moesten verroeren en ze liet haar blik over het zandpad achter het hek glijden. Het pad dat het kamp scheidde van de varens en hoge dennen aan de overkant was verlaten.

De dreiging zou van achteren komen. Ze draaide zich haastig om naar de wachttorens in de hoeken van het kamp, waarin bewakers zaten met scherpshuttersgeweren die continu op de weg waren gericht.

Sofie ademde diep in en de kracht die ze uit het hek had opgezogen, trok opnieuw zinderend door haar heen. Overall in het kamp spatten zoeklampen in een regen van vonken kapot en de bewakers draaiden zich er schreeuwend met een ruk naar om.

Sofie trok de randen van het gaas met trillende armen van de krachtsinspanning verder uit elkaar, ook al sneed het metaal in haar handpalmen, en ze gromde tegen de kinderen dat ze moesten rennen...

Kleine schaduwen in lichtgrijze uniformen vol scheuren en vlekken, veel te licht van kleur in het schijnsel van de bijna volle maan, wurmden zich snel door het gat in het hek, staken rennend het modderige pad over en verdwenen tussen de dichtbegroeide haag van varens en de diepe geul erachter. Emile vertrok als laatste en de aanblik van zijn lange, knokige lijf kwam nog steeds als een schok voor haar, net zo heftig als de krachten die ze tot haar beschikking had.

Sofie stond zichzelf niet toe daaraan te denken. Ze sprintte achter hem aan, verzwakt door voedselgebrek, het loodzware werk en de deprimerende akeligheid van de omgeving. Modder en stenen beten in haar blote voeten, maar ze voelde de pijn bijna niet toen ze de twaalf bleke gezichten zag die tussen de varens naar haar opkeken. 'Snel, snel, opschieten,' fluisterde ze.

Het busje zou niet eeuwig blijven wachten.

Een van de meisjes wankelde bij het opstaan en Sofie greep haar bij één knokige schouder vast om haar op de been te houden. Ze strompelden samen naar de helling achter de begroeiing, tussen varens door die langs hun benen streken en over wortels heen die zich om hun voeten slingerden. Sneller. Het moest veel sneller...

Er begon een sirene te loeien.

Deze had Sofie nog niet eerder gehoord, maar ze wist wat het gekrijs betekende: ontsnapping.

Op het moment dat Sofie en de kinderen over de rand van de helling kropen en zich half vallend in de met varens begroeide geul lieten glijden, schenen de stralen van zaklampen al tussen de bomen door. De grimwolven waren dus in hun mensengedaante. Dat was goed, want dan zagen hun ogen minder scherp in het donker. Maar het was ook slecht, want het hield in dat ze vuurwapens bij zich hadden.

Sofies adem stokte, maar ze focuste zich en stuurde haar kracht hakkend naar achteren. De zaklampen doofden. Zelfs beginlicht was niet tegen haar kracht opgewassen. Er klonk geschreeuw. Mannelijk, boosaardig.

Sofie beende haastig naar de kop van hun groepje en Emile liet zich

terugzakken om er zeker van te zijn dat er niemand achterbleef. Er welde een trots gevoel in haar op, ook al ging het gepaard met diepe angst.

Ze wist dat ze niet levend in het kamp zouden terugkeren als ze werden gevangen.

Sofie rende met brandende bovenbeenspieren de steile helling aan de andere kant van de geul op. Ze wilde niet weten wat de kinderen op dat moment doormaakten met hun benen en knokige knieën die amper in staat leken hen overeind te houden. Toen ze bovenaan de helling aankwamen, begonnen de grimwolven te janken, een onmenselijk geluid dat uit mensachtige kelen opsteeg. Een oproep tot de jacht.

Ze duwde de kinderen voor zich uit om ze sneller te laten lopen. Mist, varens, bomen en stenen...

Een van de jongens zakte in elkaar en Sofie droeg hem verder, gefocust op de veel te tere handen die zich aan de voorkant van haar shirt vastklemden.

Snel, snel, opschieten...

Opeens doemden de weg en het busje voor hen op. Agent Zilverboog had op hen gewacht.

Ze wist niet wat zijn echte naam was. Ze had hem verboden het haar te vertellen, ook al had ze een vrij goed idee van wat of wie hij was. Maar voor haar was hij altijd Zilver. En hij had op hen gewacht.

Hij had gezegd dat hij dat niet zou doen. Hij had gezegd dat Ophion hem zou doden omdat hij zijn huidige missie verzaakte. Pippa zou hem doden. Of anders zou ze een van haar Deemstersoldaten opdragen om het te doen.

Toch was hij met Sofie meegegaan. Hij had zich de afgelopen twee weken schuilgehouden in het bos totdat Sofie de vorige avond een golfje beginlicht had afgevuurd om hem te laten weten dat ze er over vierentwintig uur zouden zijn. Het was het enige teken dat ze durfde te gebruiken tussen alle Vanir die door het dodenkamp slopen.

Ze had hem gezegd dat hij zijn krachten niet mocht gebruiken, ook al zou de uitvoering van haar plan daarmee veel veiliger en gemakke-

lijker zijn geweest. Daardoor zou hij namelijk te uitgeput zijn voor de vlucht en hij had al zijn krachten nu nodig.

Zilvers gezicht lichtte bleek op in het maanlicht. Hij droeg een keizerlijk uniform dat hij had gestolen en zijn haar zat strak naar achteren gekamd als dat van een ijdele officier. Hij keek grimassend van Emile naar de andere elf kinderen en probeerde overduidelijk uit te rekenen hoeveel er in het onopvallende witte bestelbusje zouden passen.

‘Allemaal,’ zei Sofie met ruwe stem, terwijl ze naar het busje rende. ‘Allemaal, Zilver.’

Hij begreep haar. Hij begreep haar altijd.

Hij sprong met bovennatuurlijke sierlijkheid uit het busje en trok de achterdeuren open. Een minuut later zat Sofie voor in het busje tegen Zilver aan geperst en drong zijn lichaamswarmte door haar versleten kleren heen. Hij drukte het gaspedaal diep in. Sofie kon amper ademen. Zijn duim streek zo nu en dan over haar schouder, alsof hij zich ervan wilde vergewissen dat ze er echt was, dat ze het had gered.

De kinderen zeiden geen van allen iets. Ze huilden evenmin.

Terwijl het busje door het donker wegstoomde, vroeg Sofie zich af of ze dat nog wel konden.

Het was een half uur rijden naar de havenstad Servast.

Sofie leunde tegen Zilver aan. Terwijl hij het busje in een razend tempo over het hobbelige, kronkelende landweggetje stuurde, controleerde hij of de kinderen het eten hadden gevonden dat hij in tassen achter in het busje had klaargelegd. Er was slechts genoeg voor drie personen, maar de kinderen hadden ervaring met het verdelen van kleine hoeveelheden. Hij lette erop dat Sofie ook iets at. De twee weken in het kamp waren haar bijna fataal geworden. Ze snapte niet hoe de kinderen het maandenlang hadden volgehouden. Jarenlang. Haar broer had drie jaar in het kamp overleefd.

Zilver stuurde het busje door een scherpe bocht en zei zacht: ‘De Hinde is in de buurt. Ik heb vanochtend te horen gekregen dat ze in

Alcene was.’ Een kleine stad op nog geen twee uur daarvandaan en een belangrijk depot langs de Ruggengraat, het van noord naar zuid lopende netwerk van treinsporen dat munitie en voorraden aan de keizerlijke troepen leverde. ‘Onze spionnen hebben gewaarschuwd dat ze deze kant op komt.’

Sofies maag verkrampste, maar ze focuste zich op het aantrekken van de kleren en schoenen die Zilver voor haar had meegebracht. ‘Laten we hopen dat we eerder bij de kust zijn dan zij.’

Hij slikte moeizaam iets weg. Ze vroeg voorzichtig: ‘En Pippa?’

Er trilde een spiertje in zijn kaak. Pippa en hij stredden al jaren om promotie naar het hoogste niveau binnen de leiding. Een gestoorde fanaticus, had Zilver Pippa meer dan eens genoemd, meestal nadat haar Deemstereskader een wrede aanval had uitgevoerd die niemand had overleefd. Sofie begreep Pippa’s gedrevenheid wel. Ze was zelf in haar jeugd en tienerjaren tenslotte voor volwaardig mens doorgestaan en had aan den lijve ondervonden hoe mensen werden behandeld. Pippa was waarschijnlijk haar hele leven lang zo door de Vanir behandeld. Sommige dingen en ervaringen zou Zilver nooit begrijpen.

‘Tot nu toe geen woord,’ zei Zilver. ‘Ik hoop voor haar dat ze is waar ze heeft beloofd dat ze zou zijn.’ Elk woord was omgeven door walging en wantrouwen.

Sofie zei niets en ze reden in stilte verder. Ze weigerde prijs te geven welke kennis ze had vergaard, ondanks alles wat hij voor haar had gedaan en voor haar betekende, ondanks de vele stille uren die ze samen hadden doorgebracht, en de versmelting van hun lichamen en zielen. Ze was niet van plan het ook maar aan iemand te vertellen, totdat de rebellenleiders hun beloften waren nagekomen.

De Asteri wisten inmiddels waarschijnlijk wel wat ze had ontdekt. Ze hadden de Hinde ongetwijfeld achter haar aan gestuurd om te voorkomen dat ze de kennis aan iemand anders doorvertelde.

De grootste dreiging kwam op dit moment echter van de grimwolven, die hen steeds dichterbij naderden met elke kilometer die ze in de richting van Servast raceten, als honden die een geurspoor volgden.

De blikken die Zilver regelmatig in de achteruitkijkspiegel wierp, vertelden haar dat hij het ook wist.

Met z'n tweeën konden ze een handvol wolfwisselaars waarschijnlijk wel aan. Dat hadden ze al eerder gedaan. Maar na een ontsnapping uit Kavalla waren het er beslist meer dan een handvol. Veel meer dan ze samen konden verslaan zonder zelf het leven te laten.

Ze was op die mogelijkheid voorbereid. Ze had haar communicatiekristal aan de leiders overhandigd voordat ze naar Kavalla vertrok. De enige en cruciale vorm van communicatie met hun waardevolste spion. Ze wist dat ze goed over het stukje kwarts zouden waken, zoals ze ook wist dat Zilver over Emiles veiligheid zou waken. Dat had hij haar beloofd.

Toen ze uit het busje stapten, hing er een mistbank over de smalle kades van Servast en zweefden er witte slierten boven het kille, in nachtelijke duisternis gehulde water van de Haldrenzee. De nevel slingerde zich om de eeuwenoude stenen huizen in de havenstad en het beginlicht van de spaarzame straatlantarens flakkerde boven de met keitjes geplaveide straten. Achter de gesloten luiken voor de ramen brandde nergens licht, en er bewogen zich geen auto's of voetgangers door de donkere schaduwen en nevel.

Het was alsof de straten van Servast waren leeggelopen in afwachting van hun komst. Alsof de bevolking – voornamelijk arme visserslui, zowel mens als Vanir, die zich bij het Huis van Vele Wateren hadden aangesloten – zich had ingegraven omdat hun instinct waarschuwde dat het niet verstandig was om de mist te trotseren. Niet op deze avond.

Niet nu er grimwolven rondslopen.

Zilver ging voorop, met een pet op zijn hoofd waar zijn haar onder vandaan piepte. Zijn aandacht schoot heen en weer en hij had zijn pistool binnen handbereik langs zijn zij. Sofie had hem doeltreffend met zijn krachten zien doden, maar soms was een vuurwapen nu eenmaal gemakkelijker.

Emile bleef dicht bij Sofie in de buurt, en zo slopen ze door de van ouderdom versleten straatjes en over verlaten pleinen. Ze voelde dat er

achter de gesloten luiken ogen op haar waren gericht, maar niemand deed de deur open om hulp aan te bieden.

Het liet Sofie koud. Zolang de boot lag te wachten op de plek die haar was verteld, kon de hele wereld naar de Hell lopen.

Gelukkelig lag De Bodegraven drie straten verderop aan het eind van een lange houten steiger te wachten. De zilveren letters staken fel af tegen de zwarte romp. Achter de patrijspoorten van het kleine stoomschip gloeiden een paar beginlichten, maar op het dek was het muisstil. Emile hapte naar lucht, alsof hij een visioen van Luna zag.

Sofie hoopte uit alle macht dat de andere boten van Ophion net buiten de haven klaarlagen om back-up te verlenen, zoals de leiding had toegezegd in ruil voor het waardevolle voorwerp dat ze uit het kamp zou ophalen. Het had hun niet uitgemaakt dat het waardevolle voorwerp haar broertje was. Het ging hun alleen om wat hij volgens haar kon doen.

Ze liet haar blik door de straten, over de steigers en langs de lucht glijden.

De kracht in haar aderen gonsde op het ritme van haar hartslag. Een tegenritme. Een knekeltrommel, een doodsklok. Een waarschuwing.

Ze moesten nú gaan.

Ze wilde al in beweging komen, maar Zilvers brede hand sloot zich om haar schouder.

‘Ze zijn hier,’ zei hij met zijn noordelijke accent. Vanwege zijn sterke zintuigen kon hij de aanwezigheid van de wolven beter voelen dan zij.

Sofie speurde de schuine daken, de keitjes en de mist af. ‘Hoe dichtbij?’

Er verscheen een angstige uitdrukking op Zilvers knappe gezicht. ‘Overal. Ze zitten verdomme overal.’

Slechts drie straten scheidde hen van hun redding. Eén straat verderop echoden kreten tegen de stenen. ‘Dáár! Dáár!’

Eén hartslag om te beslissen. Eén hartslag... Ze zag dat Emile stilhield en dat er angst in zijn donkere ogen oplaaide.

Geen angst meer. Geen pijn meer.

Sofie siste tegen Zilver: ‘Rennen.’ Zilver wilde zijn pistool trekken, maar ze duwde zijn hand omlaag en ging pal voor hem staan. ‘Breng de kinderen naar de boot en vertrek. Ik zal de wolven op afstand houden en kom dan achter jullie aan.’

Een paar kinderen waren al op weg naar de steiger. Emile stond nog te wachten. ‘Rennen!’ droeg ze Zilver opnieuw op. Hij streefde even liefkozend over haar wang en sprintte toen achter de kinderen aan. Tijdens het rennen brulde hij naar de kapitein dat hij de motoren moest starten. Als ze niet meteen vertrokken, zou niemand het overleven.

Ze draaide zich met een ruk om naar Emile. ‘Ga naar de boot.’

Hij sperde zijn ogen open, de ogen van hun moeder. ‘Maar hoe moet jij dan –’

‘Ik beloof je dat ik je terug zal vinden, Emile. Onthoud goed wat ik je allemaal heb verteld. Ga nu.’

Ze omhelsde zijn slungelige, knokige lichaam en ademde met één diepe teug zijn geur in, die schuilging onder de doordringende walm van vuil uit het kamp. Emile deinsde wankelend en half struikelend achteruit toen hij de kracht zag die om haar vingertoppen oplaaide.

Maar het enige wat hij zei was: ‘Laat ze ervoor boeten.’

Ze deed haar ogen dicht om zich voor te bereiden. Om haar kracht te verzamelen. In de gebouwen om haar heen doofden alle lichten. Toen ze in de zojuist gevallen duisternis haar ogen weer opendeed, was Emile al bij de steiger aangekomen. Zilver stond bij de loopplank te wachten en wenkte hem in het schijnsel van de enige straatlamp die nog brandde. Haar blik ontmoette die van Zilver.

Ze knikte één keer en hoopte dat dit gebaar alles overbracht wat ze in haar hart voelde. Toen draaide ze zich om naar het gejam van de grimwolven.

Sofie rende recht op het goudgele schijnsel van de koplampen af van vier auto’s met het logo van de Asteri erop: SPQM in een kring van ze-

ven sterren. Ze zaten alle vier vol met grimwolven in keizerlijke uniformen, met hun vuurwapens in de aanslag.

Sofies blik viel meteen op de vrouw met het goudblonde haar die voor in de militaire cabriolet zat. Om haar hals hing een glimmende zilveren *torque*.

De Hinde.

Naast de hertwisselaar stonden aan weerszijden van de auto met het opengeklapte dak twee scherpschutters opgesteld die Sofie met hun geweren onder schot hielden. Het haar van Lidia Cervos glansde zelfs in het donker, en haar fraaie gezicht was passief en kil. In haar amberkleurige ogen, die op Sofie waren gericht, fonkelde een zelfvoldaan lichtje. Triomfantelijk.

Voordat hun schoten als donderslagen door de lucht galmden, was Sofie al om de hoek verdwenen. Het gegrom van de grimwolven van de Hinde daverde door de mist achter haar aan toen ze naar het centrum van Servast rende, weg van de haven. Weg van het schip en de kinderen. Weg van Emile.

Zilver kon zijn kracht niet inzetten om haar op te halen. Hij had geen idee waar ze was.

Sofie sprintte door de verlaten, donkere straten. Haar adem ontsnapte schurend uit haar keel. Het lage geluid van een scheepshoorn doorboorde de mistige avond, als een aan haar gerichte smeekbede om op te schieten.

Achter haar steeg bij wijze van antwoord uit verschillende kelen onaards gejang op. Ze kwamen steeds dichterbij.

Kennelijk hadden sommigen hun wolvengedaante aangenomen.

Klauwen denderden vlak bij haar over een stoep. Sofie glipte knarstandend een ander steegje in, op weg naar de enige plek waar ze volgens de plattegronden die ze had bestudeerd nog een kansje maakte. De scheepshoorn liet zich nogmaals horen, een laatste vibrerende waarschuwing dat het schip ging vertrekken.

Ze moest nog iets verder in het stadscentrum zien te komen... nog ietsje verder...